

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De episcoporum reditu. Cap. II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THEODORITI

EPISCOPI CYRI ECCLE- SIASTICAE HISTORIAE

Liber Quintus.

De Gratiani Imperatoris pietate.

CAP. I.

Vam diurnam impunitatem omni
um moderator Deus his concedere,
qui contra ipsum audacia furiunt, &
quam grauibus suppliciis eos, qui lo-
ginqua eius patientia abutuntur, af-
ficere soleat, res gesta à Valente, &
poenæ ei irrogatæ satis illustri poste-
ris ac testato documêto esse poterūt.

Nam clemês ille & benignus dominus, misericordia & iu-
sticia velut libra & lancibus hominum facta ponderans, cū
videat aliquem magnitudine scelerū benignitatis suæ mo-
dum superasse, debito eum coercet supplicio, ne longius
ad perniciem prolabatur. Mortuo Valente, Gratianus qui
patrem quidem Valentinianum, patruum autem Valentem
habebat, toto imperio Romano potitus est. Nam iam pri-
dem post mortem patris, Europæ susceperat gubernacula,
illoq; etiamnum superstite consors imperii fuerat. Quare
Valente mortuo absq; liberis, tum Asiam, tum partes Li-
byæ, quæ ditioni Romanorum parebant, obtinuit.

De episcoporum reditu. CAP. II.

Iste imperator, statim vt declaratus erat, pietatem, quam
animo tenebat, multo reddidit illustriorem, & imperii
quasi primitias omnium gubernatori Deo obtulit. Nam
conscripsit legem, qua iubebat, tum pastores eiectos in exi-
lum, redire, suisq; gregibus restitui, tum sanctas ecclesias
tradi his, qui Damasi communionem amplexarentur. Hic
Damasus episcopus Romanus fuit in illius ecclesie admini-
stratione

stratione successor Liberii : vir sanè propter vitæ præstabilis ornamenta insignis : qui quoad eius fieri poterat, doctrinam apostolicam assiduè tutatus est. Vt autem lex, quæ dixi modò, maiorem haberet authoritatem, misit cum eâ duces Saporem, virum id temporis propter nominis & famæ celebritatem facillè præstantissimum. cui dedit in mandatis, vt tum Arianæ blasphemiam præcones, tanquam feras quasdam agrestes ex sacrosanctis templis exigeret, tum optimos pastores sanctis eorum gregibus restitueret.

De contentione Paulini, & Apolinaris Laodicensis nouatione, & Meletij philosophia, & pia in Deum affectione: CAP. III.

Quanquam verò istud mandatum apud singulas gentes sine contentione conficiebatur: tamen Antiochiæ urbis totius Orientis primariæ, discordiæ flamma de eò incensa fuit: quæ ita se habet. Doctrinæ apostolicæ propugnatores, vt ante dictum est, erant in duas partes diuisi: quarum vna statim post insidias contra Eustatium magnū comparatas, Arrianam nequitiam detestata, conuentus separatim egit, Paulinumque habuit antistitem: altera post Euzoium ordinatum episcopum, ab impiis Arrianis se vnà cū Meletio viro insigni, segregans, & pericula illa, quæ recensuimus, subiés, sapiētissima Meletii doctrina gubernata est. Porro autem Apolinaris Laodicensis, alteri iâ parti se ducè præbuit: qui tametsi pietatis personam induebat, & doctrinæ apostolicæ patrociniū suscipere videbatur, paulò post tamē se eiusdē aduersarium esse palam prodidit. Etenim de natura diuina differens, oratione plane adulterina vsus est: quippe in ea dignitatum gradus constituere, & œconomie Christi mysterium imperfectum affirmare, & animam rationis participè, cui corporis moderatio commissa est, salute, quæ per Christum nobis parta est, priuatam dicere non dubitauit. Nam hanc animam, vti eius ferebat opinio, dei verbum nō sumpsit, neq; ei vel medicari, vel vllum honorem tribuere dignatum est: sed corpus terrenum à potestatibus, quæ sensum oculorum effugiunt, veneratione affici, animam autè, quæ est ad imaginem dei creata, infrà manere, labe peccati